Două relatări demne de amintit

Două relatări demne de amintit

La începutul anului 1945, corespondentul de război C. Larence W. Hali a ajuns în micul sat de circa o mie de suflete, Shimabuku, pe Okinawa. Acolo a făcut o uimitoare descoperire. Iată relatarea lui:

Satul se afla exact pe linia de înaintare americană împotriva japonezilor. Când patrula de recunoaştere ajunse până la intrarea în sat, soldaţii rămaseră pe loc ca înrădăcinaţi. Calea le era baricadată de doi barbaţi, care se înclinară adânc în faţa lor şi începură sa vorbească. Subofiţerul călit în luptă crezând că e un şiretlic ostil şi fiind vigilent făcu semn unui translator să se apropie. Acesta, după ce ascultă, dădu din cap: „Nu înţeleg. Se pare ca suntem bine veniţi ca şi fraţi creştini. Unul spune că este primarul, iar celalalt este învăţătorul satului. Cartea, pe care o ţine cel mai în vârstă în mână, este o Biblie." Subofiţerul dădu din cap şi zise: „Să-l aducem mai bine pe preotul nostru." şi numaidecât preotul militar veni, împreună cu el şi câţiva corespondenţi de presă. Nouă însă ni se părut de-a dreptul suspect şi mai întâi ne lăsarăm conduşi prin sat de cei doi bărbaţi. Mai văzuserăm deja şi alte sate din Okinawa. Toate făceau o impresie proastă. Shimabuku, din contră, strălucea ca o piatra preţioasă. Pretutindeni eram salutaţi surâzând. Plini de mândrie, ne arătară casele de o curăţenie perfectă, ogoarele plantate în terase, grânarul şi mica fabrică de zahăr.

Amândoi povesteau cu mare entuziasm, iar translatorul ne spuse:”Până acum au întâlnit doar un singur american şi aceasta cu multă vreme în urmă. Pentru că era un creştin, ne consideră şi pe noi tot creştini. Nu pot înţelege însă prea bine de ce am tras cu arma când am ajuns aici." Încetul cu încetul, ieşi la iveală toata povestea. În urmă cu 30 de ani. un misionar american în drum spre centrul ţarii a făcut un popas în satul acesta. Prin mărturia lui s-au convertit doi oameni, adică cei doi bărbaţi. Misionarul i-a învăţat câteva cântări creştine şi le-a lăsat o Biblie tradusă în limba japoneză, îndemnându-i totodata sa trăiască după principiile acestei cărţi. De atunci n-au mai venit în contact cu creştini din exterior, însă cu Biblia în mâna au reuşit sa ducă o viaţă cu adevărat creştină.

Cum a fost posibil acest lucru? Cei doi convertiţi au citit neobosit în Cuvântul lui Dumnezeu şi au găsit în Isus Hristos Domnul lor, un model de viaţă ideal, iar în predica Lui de pe munte un îndreptar pentru comportarea în comunitate. şi prin Biblie, tot mai mulţi locuitori s-au convertit cu adevărat. Astăzi, studiul Bibliei este disciplina principală în şcoală, unde elevii citesc zilnic şi învaţă pe de rost pasaje importante. În felul acesta, deja o generaţie întreagă a crescut prin Cuvântul lui Dumnezeu. Succesul era evident. În Shimabuku nu existau închisori, nu erau locuri de distracţii, alcoolismul nu constituia o tema. Locuitorii se bucurau de o adevărată sănatate şi trăiau fericiţi şi mulţumiţi.

Serviciul lor divin era simplu, însă cu toate acestea solemn. Nu exista liturghie. Unul citea din Biblie, alţi credincioşi se rugau, apoi cântau împreuna. şoferul meu şi cu mine am fost de-a dreptul acaparaţi de puterea melodică a cântării:”Lăudaţi cu toţii puterea Numelui lui Isus", încât am început să cântam şi noi cu însufleţire. Apoi. privirea ni s-a oprit pe Biblie. Cartea legată în imitaţie de piele era uzată, coperta plesnită şi paginile pătate. Nu era de mirare, dacă a fost folosită mereu timp de treizeci de ani. Însă ei o ţineau în mână cu atenţie şi respect.

După terminarea serviciului divin, pe când mulţimea se împrăştia, iar noi aşteptam, şoferul meu îmi şopti cu o voce emoţionată: „Deci toate acestea a reuşit să le facă Biblia şi doi oameni care cred în Isus." Apoi privind într-o parte spre o groapă în pământ făcută de un obuz de tun, murmura: „Poate totuşi noi întrebuinţăm arme false pentru a îmbunătăţi lumea."

* * *

Aceasta a fost relatarea corespondentului de război. Şi acum, zboară cu mine în gând spre Elveţia paşnica, bogată şi neutră de peste o suta de ani! Evanghelistul francez Erino Dapozzo, originar din Italia, a relatat:

Cu câtva timp în urmă am dat un anunţ în câteva ziare din Elveţia franceză, şi anume în Geneva, Montreux şi Lausanne. Prin aceste anunţuri căutam Biblii noi şi vechi pentru lucrarea misionară din Franţa. Multă vreme nu s-a anunţat nimeni. Într-un târziu am primit o înştiinţare de la un birtaş. Remarcaţi, o comunicare dintr-un restaurant, nu de la o parohie! Birtaşul mi-a scris câteva rânduri: „Stimat domn! Vă rog să treceţi pe la mine. Am multe Biblii, pe care le pot dărui."

Imediat am pornit la drum. Birtaşul a fost foarte prietenos: „Am un teanc întreg de Biblii", zise el. „Interesant, interesant", am spus eu curios. Apoi am ieşit împreună în faţa casei. Birtaşul zise: „Vreau să vă explic totul. Vedeţi acolo biserica?" „Da. desigur." „Acum fiţi atent! Acolo este biserica, aici restaurantul meu. Perechile, care se cununa în biserică, primesc de la domnul pastor o Biblie, cadou de nunta. Pe prima pagină a Bibliei stau scrise frumos numele şi prenumele lor. După cununie, nuntaşii vin la mine în restaurant pentru masa de prânz. Mănâncă bine şi beau mult, iar când pleacă, rup din Biblie prima pagina cu numele, iar Biblia o lasa aici." Apoi birtaşul m-a condus într-o camera laterală. Pe masa se găseau 62 de Biblii. Biblii noi, aruncate, în Elveţia cea evlavioasă.Aceste două relatări vorbesc de la sine, nu mai trebuie adăugat nimic. Să-mi fie însă permisa o întrebare către tine, care trăieşti de asemenea într-o ţara creştina: Cum preţuieşti Cuvântul lui Dumnezeu? Înseamnă el totul pentru tine? Numai puţin sau chiar nimic? Care este răspunsul tău? Dacă s-a depus praf pe Biblia ta, atunci şi pe sufletul tău s-a depus. I-a în mână minunata scrisoare a lui Dumnezeu adresată ţie! Vei găsi în ea comori nepreţuite, ca îţi oferă viaţa veşnică. Deci: „Căutaţi în Cartea Domnului şi citiţi!" (Isaia 34.16). „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc!" (Luca 1 1.28).